

Arrest

nr. 110 864 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE WOLF, die loco advocaat E. PUNCHER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 3 april 2013 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat met verwijzing naar artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) haar de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus louter om technische redenen wordt geweigerd. Verzoekende partij betoogt dat zij evenwel niet op de hoogte was van het feit dat zij, na twee jaar geduldig afwachten, eindelijk werd opgeroepen voor een gesprek. Gezien zij noch het Nederlands, noch het Frans machtig is, en niet op de hoogte is van de gang van zaken inzake het ophalen van aangetekende post, heeft zij nooit kennis gekregen van de uitnodiging van verwerende partij. Indien zij op de hoogte zou zijn geweest, zou zij zich uiteraard stipt hebben aangemeld voor het gehoor. Het feit dat de aangetekende zending met de weigeringsbeslissing hetzelfde lot onderging, toont haar goede trouw aan. Het verwijt dat zij niet zou wensen mee te werken aan de asielprocedure is dan ook onterecht. Bovendien valt niet in te zien hoe haar afwezigheid zou inhouden dat er in haren hoofde geen vrees tot vervolging of reëel risico op ernstige schade zou bestaan. De beslissing is aldus verkeerd en niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker meent voorts dat het loutere feit dat hij niet aanwezig was op het gehoor onmiddellijk gesanctioneerd wordt met de bestreden beslissing zonder dat rekening wordt gehouden met de gevolgen van een verwijdering, hetgeen niet als evenredig kan worden beschouwd. De beslissing wordt bijgevolg genomen op grond van een loutere techniciteit, zonder dat gekeken wordt naar de concrete omstandigheden van de zaak. Hij loopt nu het risico in mensonwaardige omstandigheden te moeten leven.

Verder meent verzoeker dat de verwerende partij poneert dat de loutere afwezigheid op het gehoor met zich meebrengt dat er geen gegronde vrees is voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit is verkeerd. Bij gebrek aan enige appreciatie dient het dossier te worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Verzoekers asielaanvraag werd op grond van artikel 57/10 Vreemdelingenwet afgewezen omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een aangetekend schrijven van het CGVS van 11 maart 2013, waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor op 3 april 2013, noch een geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

Artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige

reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”

Uit het dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Verzoeker heeft de oproeping die hem bij aangetekend schrijven werd toegestuurd niet afgehaald bij de post. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van overmacht of onoverkomelijke dwaling waardoor de gestrengheid van de wet kan getemperd worden. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 15 juni 1995, R.W., 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verzoeker stelt geen Frans of Nederlands machtig te zijn en de regels inzake aangetekende zendingen niet te kennen, doch dergelijk argument kan bezwaarlijk als overmacht bestempeld worden. Verzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid over de aan hem gerichte briefwisseling en het gaat niet op om briefwisseling te negeren enkel omdat men deze briefwisseling niet zou verstaan of de regels daaromtrent niet kende. Niets verhinderde verzoeker immers advies te vragen bij derden indien hij bepaalde zaken niet begreep. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping vervat in de brief die aangetekend werd verstuurd op de gekozen woonplaats en de commissaris-generaal derhalve terecht een beslissing tot technische weigering heeft genomen conform artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt verwerende partij terecht tot het besluit dat dit gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de gevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. Na de vaststelling van de correcte toepassing van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet diende het Commissariaat-generaal niet in te gaan op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag.

2.5. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert voorts niet onder de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.6. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER